

PROŠNJA ZA ZDRAV RAZUM IN ZAŠČITO DRUŽINE K JANEZU PAVLU II – USLIŠANA

22. marec 2012. Zgodaj zjutraj sem se peljala z avtom v Zagreb. Na poti sem čutila neverjetno energijo, odprtost za onostranstvo. K temu me je verjetno spodbudila razstava slik slikarke Jane Vizjak o Magdaleni Gornik v mengeški galeriji Mežnarija, ki sem se je udeležila prejšnji večer. Vznemiril (s skrbjo) pa me je družinski zakonik, še posebej, ker mi je najmlajša, desetletna hčerka spet povedala, da so to temo obravnavali v šoli. Javnomenjske ankete so kazale, da 60% vprašanih zakonik podpira. Propaganda za zakonik je bila za moje opažanje zelo agresivna in je prepričala veliko število ljudi. Med njimi tudi mojo dobro znanko, ki hodi v cerkev, ki je na pomembnem položaju v družbi, da mi je na moje sporočilo o okrogli mizi na to temo na Škofijski klasični gimnaziji pisala, da nasprotniki družinskega zakonika zlorabljajo mlade z zavajanjem in neresnicami in da bi moral biti zakonik sprejet, čeprav se ne strinja s posvajanjem tretjih otrok v istospolne skupnosti. O tem smo se pogovarjali tudi v naši širši družini. Tu je bilo mnenje sicer odločno proti sprejetju zakonika, vendar pa so bili nekateri tako resignirani, da so rekli, da ne bodo šli na volišče, ker tako ali tako ne morejo narediti nič. Z vsem tem se seveda nisem mogla strinjati in sem to tudi odločno povedala.

Med vožnjo sem poslušala radio. Malo pred 7 uro je na Radiu Ognjišče duhovna misel in so bili predstavljeni izreki papeža Janeza Pavla II. v zvezi z družino. Med drugim tudi misli: da je družina moškega in ženske mesto za sodelovanje s Stvarnikom in da če tega človeštvo ne bo več priznalo, je obsojeno na propad. Ti misli sta me pretresli in sem se s prošnjo, gorečo in iz srca, obrnila na bl. Janeza Pavla II. Nagovorila sem ga tako, da sem ga spomnila, da sva se srečala osebno, ko sem se v Mariboru prerinila do njega, kljub nasprotovanju nekih žensk, bila sem kot tista krvotočna žena iz Jezusovega evangelija, ki se je prebila skozi množico in se ga dotaknila. Takrat mi je papež podal roko in me tudi pobožal po licu. Bil je zelo nežnega obraza, gladke rahlo rožnate kože, neverjetno polno notranje svetlobe je bilo v njem. Bil je zelo prijazen in ljubeč. Na takega sem se sedaj obrnila in ga prosila, da izprosi pri Bogu, da bo pomagal, kot Bog vse zmore, da se zgodi čudež, da se bo slovenski narod na referendumu pravilno odločil. Odloči naj se tako, kot Bog hoče. Vmes sem se vprašala, ali je zavrnitev zakonika res prava pot, kajti če ima Bog vse enako rad, ali bi s tem nikomur ne bila prizadeta krivica, pa ali je pri Bogu sploh pomembno, kako živimo, s kom živimo, s kom živijo otroci, koga ljubimo. Takrat so mi ponovno zazvenele v mislih besede Janeza Pavla II, kot odgovor na moje dvome. Torej, družinski zakonik bi moral biti zavrnjen. Bila sem pomirjena, saj sem prošnjo izročila v prave roke. Obljubila sem mu, da bom poslala poročilo o tem na komisijo za beatifikacijo Janeza Pavla II, če bo izid referenduma zavrnitev in da bom dala zapis na mojo spletno stran. Prej sem bila nervozna, zelo vznemirjena. Ko pa sem papežu izrekla prošnjo, sem bila popolnoma pomirjena.

Ko sem dne 26. marca 2012 pregledovala po dokumentaciji, ki jo ureja moj soprog Jožef Ciraj, sem v zvezi z obiskom papeža Janeza Pavla II. v mariborski stolnici našla originalno vstopnico z mojim imenom, na kateri piše: »Srečanje papeža Janeza Pavla II. s kulturniki in znanstveniki v mariborski stolnici, v nedeljo, 19. maja 1996«, v spodnji vrstici pa »Gospa dr. Marta Ciraj«, na spodnji črti pa je moj lastnoročni podpis. Na vstopnici je še oznaka C2. Poleg tega pa je zraven še plastificirana vstopnica z mojo fotografijo. Vstopnica nosi številko 02985. Dodatno pa je poleg na eni strani lastnoročni zapis z modro tinto, ki ga je naredil moj soprog na zadnji strani vabila na to srečanje. Piše pa dobessedno tole:

» 19.V.1996 ob 19.22 Zapisano v bifeju spec. vlaka, MB-LJ.

Marta je bila razvrščena v stransko ladjo Desno C2, tik za stebrom, ob katerem je stal varnostnik, ki je zakrival edini možni pogled na sv. očeta pred oltarjem. (Jožef se je z univerzalno vstopnico, kakršno je imela poleg specialne vstopnice za ta dogodek tudi Marta, zagrebel na boljši prostor A1, sredina, kjer se je že lahko rokoval s sv. očetom). Ob koncu prireditve je Marta začutila notranji klic, da se mora za izpolnitev svoje dolgoletne želje, da bi se osebno srečala s sv. očetom, pomakniti proti izhodu. Glede na informacijo, ki ji jo je na poti proti MB (spec. vlak) dal Jožef, da se sv. oče rokuje samo z desne strani, je uporabila univerzalno vstopnico in se prebila na desno stran tik ob glavnih (izhodnih) vratih. Tako se je kot zadnja predstavnica božjega ljudstva v stolnici v MB rokovala s papežem, ki je pokazal zanimanje za besede, ki mu jih bo izrekla in sicer tako, da se je nagnil proti njej, tako, da mu je na uho izrekla iskrene želje za zdravje in srečo pri njegovem poslanstvu.«

Na levem robu pisma pa je še zapisal: »To je božja previdnost hotela!....«

Marta Ciraj
Gmajnica 93
1218 Komenda